

*

Дневникътъ е писанъ на бледо-синя книга, канцеларски форматъ, съ мораво мастило на сръбски езикъ. Той съдържа общо 47 листа; написани сж 35, отъ които два сж на по-бѣла хартия. Дневникътъ е почнатъ на 20 юний и свършенъ на 20 августъ 1876 г., като се предшества отъ една „Бележка“ отъ 2 страници, посветена на събитията до 20 юний. Двата листа, на по-бѣлата хартия, сж написани отъ неизвестно лице, а всичко останало—съ ржката на Александъръ Вулетичъ „четовожда“ (превеждамъ го „водачъ“) на 1-а доброволческа чета — тази на Хитова.

Въ дневника има прибавени около 10 страници (влизаци въ общото число) списъци на доброволци; три отъ тия страници сж на по-бѣлата хартия. Върху тия списъци, до 1911 г., сж правени бележки отъ ржката на войводата, дъщеря му и Д. Люцкановъ — далеченъ неговъ сродникъ, при издаване свидетелства на заинтересовани за участието имъ въ четата.

*

Дневникътъ се предава точно преведенъ, като тамъ, гдето е полезно, се правятъ бележки подъ линия или въ скоби. Подчъртаното съ цѣла линия въ текста на оригинала се предава съ курсивъ.

Изложението, особно на Вулетичъ, е доста грамотно, съ изключение на препинателнитѣ знаци. Такива и главни букви изобщо има много малко. За да се улесни читателтъ при ползуването, намѣрихъ за добре да поставя нужнитѣ препинателни знаци и да разкжсамъ дългитѣ изречения.

Позволихъ си да установя еднообразно означаване на датитѣ и мѣстото предъ всѣки день, за по-голѣма яснота.

*

Намѣрихъ за добре да нумерирамъ страницитѣ въ оригиналния дневникъ съ червено мастило, на всѣка страница долу и вдѣсно, за да може, при провѣрка на превода съ оригинала, читателтъ бързо да намира желаното мѣсто.

Дневникътъ е добре запазенъ, сигурно защото не ще е билъ носенъ въ раница или чанта, а въ нѣкой санджкъ, а главно защото ще е написанъ презъ затишие на военнитѣ действия. Запазването е толкова по-интересно, защото дневникътъ не е билъ и подвързанъ. Сега той има вече и корици и е добре подвързанъ, но това направихъ азъ, когато го получихъ за работа.

*

Отъ вида на самия дневникъ се вижда, че той не е воденъ всѣки день и на самото мѣсто. При условията, при които навремето воюваше една чета, обратното бѣ немислимо. Най-възможното е, че Вулетичъ и неговиятъ замѣстникъ сж си взе-